

**KỶ NIỆM 800 NĂM CHA THÁNH PHANXICÔ
ĐƯỢC BAN NĂM DẤU THÁNH 1224-2024**

TẬP HAI

**CÁC DẤU THÁNH
VÀ NIỀM TIN**

**TỈNH DÒNG THÁNH PHANXICÔ VIỆT NAM
2024**

TẬP HAI

CÁC DẤU THÁNH VÀ NIỀM TIN

- 1) Lời ngỏ 4
- 2) Diễn văn của Đức Thánh Cha Phanxicô trong cuộc gặp gỡ với các Anh Em Hèn Mọn của Cộng đoàn La Verna và của Tỉnh Dòng Toscana 6
- 3) KEVIN P. CONSIDINE, Dấu thánh là gì? 12
- 4) FR. WILLIAM SAUNDERS, Dấu thánh là gì? 16
- 5) PEDRO ZITHA, OFM, Thánh Phanxicô được in dấu bởi Tình yêu Chúa Kitô. 22
- 6) SÉAMUS MULHOLLAND, OFM, Các Dấu Thánh: Hành Trình Tìm Kiếm Và Ý Nghĩa. 34

LỜI NGỎ

Anh chị em trong Gia đình Phan sinh rất thân mến,

Xin cùng tạ ơn Chúa cho chúng ta được sống vào thời điểm mừng 800 năm Cha Thánh Phanxicô nhận Năm Dấu Thánh với thật nhiều cảm xúc.

Trước tiên, đây là niềm vui. Thánh Phanxicô là một trong số mười một ngàn vị thánh được tôn phong trong suốt chiều dài lịch sử của Hội thánh Công giáo.¹ Chẳng riêng gia đình Phan sinh, mà cả Hội thánh vui, vì các nhân đức anh hùng của các thánh là những chứng tá đức tin và những mẫu gương cho ơn gọi nên thánh của mọi tín hữu. Niềm vui này không hề tại con số được ghi trong sổ sách, vì tất cả, các thánh được nêu tên và các vị không có tên đều làm nên cộng đoàn chu thánh trên thiên quốc. Đây là con số không thể đếm được và là niềm hy vọng cho chúng ta, những Ki-tô hữu bình thường.²

Tiếp đến, đây là niềm tự hào. Thánh Phanxicô được chứng nhận là vị thánh đầu tiên mang trên mình các vết thương trong cuộc Khổ nạn của Chúa Giê-su. Phải đến mười một thế kỷ sau cuộc Khổ nạn mới có một con người được thông phần đau khổ với Chúa, không chỉ trong tâm tưởng và lòng yêu mến, nhưng ngay trên thân thể của mình. Hẳn là ơn được nên đồng

1 Xem [How many canonized saints are there? - Get Fed™ \(catholiccompany.com\)](http://www.getfed.com). Anh chị nào có chút thích thú thì có thể đọc thêm trang web trên đây.

2 Xem ĐTC Phanxicô, *Tông huấn Hãy Vui Mừng Hoan Hỷ*, 3-13.

hình đồng dạng với Đức Ki-tô chịu đóng đinh chỉ đến sau ngọn lửa yêu nồng nàn trong tim và là đỉnh điểm của cuộc kết hợp tuyệt diệu giữa đấng thánh và Đức Ki-tô. Tình yêu của cuộc kết hợp này không chỉ rục lửa trong tim mà đã tuôn trào để đốt cháy cả thân xác của Cha Thánh. Chẳng phải là niềm tự hào chính đáng sao?

Tuy nhiên, với gia đình Phan sinh hôm nay, chúng ta không cho phép mình đơn giản chỉ là tự hào. Các dấu thánh đã là đối tượng của nhiều nghi vấn và đã có nhiều lời giải thích. Do đó, việc tìm hiểu các dấu thánh với đức tin và lòng yêu mến là cần thiết. Nhưng cũng cần thiết phải hiểu điều gì là thực sự cần cho một đức tin trưởng thành và cần cho đời sống Ki-tô hữu.

Xin giới thiệu với anh chị em Tập Hai với tựa đề: Các Dấu Thánh và Niềm Tin.

Kính chúc anh chị em mọi điều thiện hảo và xin luôn cầu nguyện cho nhau.

Ban Thường Huấn
Tỉnh Dòng Thánh Phanxicô Việt Nam

*Diễn văn của Đức Thánh
Cha Phanxicô trong cuộc gặp
gỡ với các anh em hèn mọn
của Cộng đoàn La Verna và
của Tỉnh dòng Toscana*
Hội trường Clementina, Vatican - 5/4/2024

Anh em thân mến, xin chào tất cả anh em!

Chào Đức Giám mục Arezzo-Cortona-Sansepolcro, đồng hành với anh em và chào tất cả anh em. Tôi rất hạnh phúc gặp gỡ anh em trong năm anh em cử hành tám trăm năm về ân huệ các dấu thánh mà Cha Thánh Phan-xi-cô đã được ban tặng ở La Verna vào ngày 14 tháng 9 năm 1224, hai năm trước khi ngài qua đời. Tôi cảm ơn anh em đã mang đến đây thánh tích về máu của thánh nhân mà anh em đang di chuyển qua các cộng đoàn khác nhau để tưởng nhớ tầm mức quan trọng của sự đồng hình đồng dạng với «Chúa Kitô nghèo khổ và Đấng Chịu Đóng Đinh» (Toma Celano, Hạnh Thứ Hai [Vita Seconda], s.105)

Và chính qua sự đồng hình đồng dạng này, các dấu thánh là một trong những dấu chỉ hùng hồn nhất mà Thiên Chúa đã ban, qua nhiều thế kỷ, cho các anh chị em trong đức tin thuộc các điều kiện, tình trạng và nơi chốn khác nhau. Nơi Dân Thánh của Thiên Chúa, các dấu thánh nhắc nhở sự đau khổ mà Đức Giêsu đã chịu trong xác thịt của Ngài vì tình yêu và vì ơn cứu độ dành cho chúng ta; tuy nhiên, các dấu thánh cũng là dấu chỉ của chiến thắng phục sinh: chính qua những vết thương, như thể những dòng kênh, mà lòng thương xót của Đấng Chịu Đóng Đinh-Phục Sinh chảy dài đến chúng ta. Chúng ta hãy dừng lại để suy gẫm về ý nghĩa của các dấu thánh, trước tiên là trong đời sống của người ki-tô hữu và kể đến là trong đời sống của người tu sĩ phan sinh.

Các dấu thánh trong đời sống của ki-tô hữu. Nơi thánh Phanxicô được in các dấu thánh, người môn đệ của Đức Giêsu nhận ra căn tính của mình. Thật vậy, người tin hữu không thuộc về một nhóm tư tưởng hay hành động được liên kết bởi sức mạnh riêng của con người, nhưng thuộc về một Thân Thể sống động, Thân Thể của Chúa Kitô, đó là Giáo Hội. Và sự thuộc về này không phải trên danh xưng, mà là hiện thực: nó được in sâu vào tâm trí của người ki-tô hữu nhờ Bí tích Rửa tội và chính qua Bí tích này, Sự Phục Sinh của Chúa Kitô được ghi dấu trên chúng ta. Như vậy, trong sự hiệp thông với

tình yêu của Giáo Hội, mỗi người chúng ta tái khám phá mình là ai: một người con được yêu thương, được chúc lành và được hoà giải, được sai đi làm chứng cho những điều kỳ diệu của ân sủng và trở thành người kiến tạo tình huynh đệ. Vì thế, theo phương cách đặc biệt, người Kitô hữu được mời gọi hướng đến những người «bi in dẫu» mà mình gặp gỡ: những người bị «ghi dẫu» bởi cuộc sống, những người mang các vết sẹo của đau khổ và những bất công mà họ phải gánh chịu hoặc bởi các lỗi lầm đã phạm. Và trong sự vụ này, vị thánh nhân của La Verna là người bạn đồng hành của chúng ta, ngài nâng đỡ và trợ giúp chúng ta không bị đè bẹp bởi những khó khăn, sợ hãi và mâu thuẫn của chính chúng ta và của những người khác. Điều mà thánh Phanxicô làm mỗi ngày, kể từ cuộc gặp gỡ với người bị phong cùi, là quên mình trong việc trao ban và phục vụ, cho đến những năm cuối đời, ngài đạt đến sự «không chiếm hữu» - đây là từ chia khoá - theo một nghĩa nào đó, bất chiếm hữu những gì ngài đã trao ban lúc ban đầu, can đảm và khiêm nhường cởi mở với những con đường mới, mềm dẻo với Thiên Chúa và với anh em. Trong tinh thần khó nghèo - thánh nhân phó thác cho Cha trên trời và ngài đã để lại cho mọi người một chứng tá Tin Mừng hiện thực. Nếu anh em muốn biết rõ về Đức Ki-tô đau khổ, hãy tìm một tu sĩ phan sinh. Anh em thân mến, anh em hãy nghĩ xem anh em có phải là chứng nhân của điều này không.

Và chúng ta đến điểm thứ hai: các dấu thánh trong đời sống người tu sĩ phan sinh. Vị Thánh Tổ phụ của anh em đã sống hiện một lời mời gọi mạnh mẽ để kiến tạo sự hiệp nhất trong chính anh em và trong lịch sử của anh em. Thật vậy, Đấng Chịu Đóng Đinh đã hiện ra với thánh Phanxicô ở La Verna và ghi dấu ấn trên thân xác của ngài, cũng chính là Đấng đã in sâu vào trái tim của ngài khi ngài bắt đầu «cuộc hoán cải» và đã tỏ lộ cho thánh nhân về sứ mạng «sửa chữa nhà của Thiên Chúa».

Về điểm này liên quan đến việc «sửa chữa», tôi muốn đề cập đến khả năng của sự tha thứ. Anh em là những người cha giải tội tốt: tu sĩ phan sinh nổi tiếng về điều này. Anh em tha thứ tất cả, anh em luôn luôn tha thứ! Thiên Chúa không mệt mỏi trong việc tha thứ; tuy nhiên, chúng ta lại là những người mệt mỏi trong việc cầu xin sự tha thứ. Luôn luôn tha thứ. Đúng là anh

em có tay áo rộng, nhưng hãy luôn tha thứ. Nơi thánh Phan-xi-cô, con người bình an với dấu thánh giá và ngài chúc lành cho anh em mình cũng với dấu thánh giá ấy, các dấu thánh đại diện cho ẩn tích của điều cốt yếu. Điều này cũng mời gọi anh em trở lại với điều cốt yếu trong các khía cạnh khác nhau trong đời sống của anh em: trong tiến trình huấn luyện, trong các hoạt động tông đồ và trong sự hiện diện ở giữa mọi người; là những người được tha thứ mang sự tha thứ, người được chữa lành mang sự chữa lành đến cho mọi người, hạnh phúc và đơn sơ trong tình huynh đệ; với sức mạnh của tình yêu tuôn chảy từ cạnh sườn của Chúa Ki-tô và để cho tình yêu này nuôi dưỡng cuộc gặp gỡ cá vị với Ngài, để đổi mới mỗi ngày với lòng sốt mến nung nấu trái tim.

Anh em phân sinh thân mến, thật tuyệt vời khi anh em xuất phát lại tại điểm này trong thời gian cử hành năm thánh. Hãy xuất phát lại tại điểm này, đặc biệt các anh em đang coi sóc La Verna. Anh em hãy cảm thấy mình được mời gọi mang đến cho cộng đoàn và huynh đệ đoàn, cho Giáo Hội và cho thế giới, một phần của tình yêu bao la đã thúc bách Đức Giêsu chịu chết trên thập giá vì chúng ta. Ước gì sự thân mật với Đức Giê-su, như thánh Phanxicô đã thực hành, làm cho anh em trở nên khiêm nhường hơn, hiệp nhất hơn, vui tươi hơn và đơn sơ hơn, yêu mến thập giá và quan tâm đến người nghèo, chứng nhân của hoà bình và ngôn sứ của niềm hy vọng trong thời đại mà rất khó khăn để nhận ra sự hiện diện của Thiên Chúa. Nhờ đời sống thánh hiến, anh em luôn là dấu chỉ và chứng tá cho Vương quốc của Thiên Chúa đang hiện diện và lớn mạnh giữa nhân loại.

Và có điều này tôi muốn nói với anh em. Tôi nghĩ đến quê hương của tôi nơi có những người ghét linh mục và họ xưa đuổi khi linh mục đến vì họ nghĩ rằng vị linh mục ấy mang đến điều xui xẻo, nhưng điều này không bao giờ xảy ra với vị linh mục với chiếc áo dòng phan sinh! Thật thú vị. Một tu sĩ phan sinh không bao giờ bị xúc phạm. Tại sao vậy, dường như không ai biết. Có lẽ chiếc áo dòng của anh em khiến người khác nghĩ đến thánh Phanxicô và những ân sủng ngài nhận được. Anh em hãy tiếp tục bước đi như thế, và không có vấn đề gì nếu dưới áo dòng, anh em mang chiếc quần jean màu xanh, không có vấn đề gì, nhưng anh em hãy tiếp tục bước đi!

Tôi muốn kết thúc bài nói chuyện này bằng cách khẩn xin Người Cha Sốt Mẩn của anh em qua lời cầu nguyện mà tôi phó thác cho anh em để kêu cầu ơn hoán cải liên li và không ngừng được chúc phúc. Tôi cũng xin anh em nhớ đến tôi trước mặt Thiên Chúa.

Lạy Thánh Phanxicô,
ngài bị thương tích bởi tình yêu của Đấng Chịu Đóng Đinh
trong thể xác và trong tinh thần, chúng con nhìn ngắm ngài,
được trang điểm bằng các dấu tích thánh thiêng,
để học biết yêu mến Chúa Giêsu,
và yêu mến anh chị em với tình với tình yêu và với lòng sốt mến của
ngài.

Với ngài việc suy gẫm và bước theo Đức Ki-tô nghèo khổ và Đấng
Chịu Đóng Đinh thật dễ dàng.

Xin ban cho chúng con, lạy Thánh Phanxicô,
sự tươi mới đức tin của ngài,
sự chắc chắn về niềm hy vọng của ngài,
sự ngọt ngào của tình bác ái của ngài.

Xin chuyển cầu cho chúng con,
để chúng con có thể mang lấy gánh nặng cuộc đời cách ngọt ngào
và trong các thử thách chúng con có thể trải nghiệm
sự dịu dàng của Chúa Cha và sự xoa dịu của Chúa Thánh Thần.

Xin cho những vết thương của chúng con được chữa lành bởi Trái tim
của Chúa Ki-tô

để giống như ngài, chúng con trở thành những chứng nhân của lòng
thương xót,

tiếp tục chữa lành và đổi mới cuộc sống
của những người tìm kiếm ngài với trái tim chân thành.

Lạy Thánh Phanxicô, ngài giống như Đấng Chịu Đóng Đinh,

Các Dầu Thánh Và Niềm Tin

xin làm hiển lộ các dầu thánh của ngài cho chúng con và cho thế giới
những dầu chỉ rạng ngài về sự sống và sự phục sinh,
chỉ ra những con đường mới của hoà bình và hoà giải. Amen.

Và bây giờ tôi muốn chúc lành cho anh em với thánh tích của Thánh
Phanxicô.

OFMVN/nguồn: https://ofm.org/uploads/Discorso_Santo_Padre_ai_Frati_Minori_de_La_Verna_IT.pdf

DẤU THÁNH LÀ GÌ?¹

Kevin P. Considine

Thánh Phanxicô Assisi và thánh Catarina Siena trong số các thánh được ân ban dấu ấn của đức tin.

Trong Hội thánh Công giáo, có một số truyền thống kỳ lạ, chẳng hạn các thánh tích (như xương thánh) và các cuộc hiện ra, tượng khóc và việc trừ tà. Trong số những truyền thống ấy thì hiện tượng có các dấu thánh đáng được xem xét hơn. Dấu thánh là hiện tượng huyền bí mà những người nam hay nữ thánh thiện (thường là nữ, trong đó có thánh Catarina Siena) nhận được một số hoặc tất cả các vết thương như những vết thương trên thân thể của Chúa Kitô bị đóng đinh. Đây là dấu hiệu của sự gắn gũi với Chúa thông qua việc chia sẻ nỗi đau khổ của Chúa Kitô.

Thánh Phanxicô thành Assisi, người đầu tiên được xác nhận mang dấu thánh, đã tìm được giá trị trong tình liên đới giữa ngài với những người đau khổ chung quanh ngài. Gốc của chữ dấu thánh (stigmata) là chữ “stigma”, có nghĩa là “dấu hiệu ô nhục”, theo cách nhìn của giới có quyền lực và thống trị trong xã hội. Thánh Phanxicô nổi tiếng vì đã chấp nhận sống nghèo khó, kiến tạo hòa bình và ôm lấy những người bị coi là “mang dấu hiệu ô nhục” nhất vào thời đại của ngài: những người mắc bệnh phong.

Vào năm 1224, khi đang sốt sáng suy ngẫm về cuộc khổ nạn của Chúa Giêsu, thánh Phanxicô đã có một thị kiến thấy một thiên thần Sốt Mến bị đóng đinh vào cây thánh giá. Khi thị kiến chấm dứt, điều khiến các anh em của thánh Phanxicô kinh ngạc là những vết thương của Chúa Giê-su Khổ nạn xuất hiện trên thân thể của ngài. Sau đó, thánh Phanxicô đã viết “*Kinh ngợi khen Thiên Chúa tối cao*” và “*Lời chúc lành cho Anh Leo,*” trong đó, nhiều danh hiệu đẹp đẽ được dành cho Thiên Chúa.

Dựa trên câu chuyện này thì ngày nay, dấu thánh vẫn có ý nghĩa vì gọi lên cho người Công giáo biết cách noi gương Chúa Kitô: đó là sống tình liên đới với tất cả những ai bị kẻ có quyền lực và giới thống trị khinh thị, bất luận vì chủng tộc, giới tính, khuynh hướng tình dục, nghèo đói, khuyết tật, tuổi tác, tình trạng nhập cư, văn hóa, hoặc tôn giáo. Truyền thống và hình ảnh biểu tượng của dấu thánh có thể kỳ lạ, nhưng chúng liên kết chúng ta, không chỉ với những đau khổ của Chúa Kitô mà còn với những đau khổ của những người chị em và anh em của chúng ta trên khắp thế giới. Theo cách này, dấu thánh trở thành một biểu tượng huyền bí “bình

thường” của tình liên đới với những “người bị phạm tội”, hơn là một kinh nghiệm huyền bí “ngoại thường” về Chúa chỉ dành cho giới tinh hoa về mặt tâm linh.

Tình liên đới này phù hợp với sứ vụ của Đức Giáo hoàng Phanxicô và tầm nhìn của ngài về Hội thánh như một bệnh viện dã chiến. Có lẽ đây là món quà tốt đẹp nhất mà truyền thống huyền bí của dấu thánh có thể mang lại: Để gặp Chúa, chúng ta phải gặp người khác trong thương tích của họ. Chúng ta được kêu gọi mang lấy những gánh nặng không phải của mình để phục vụ những người bị khinh thị và người “bị phạm tội” trên thế giới.

Nếu ai muốn đi theo Chúa Kitô, người đó phải lắng nghe, thấu hiểu, chấp nhận, và nếu có thể, phải băng bó những vết thương của những người bị khinh thị như là những vết thương của thân thể và của gia đình người ấy. Như Thánh Phaolô đã viết: “Nếu một bộ phận nào đau, thì mọi bộ phận cùng đau.” (1Cr 12,26).

Về tác giả: Kevin P. Considine là giáo sư thỉnh giảng môn Thần học hệ thống tại Catholic Theological Union tại Chicago (Hoa Kỳ)

(Chuyên ngữ và chú thích: Ban Thường huấn).

¹ Xem [What are stigmata? - U.S. Catholic \(uscatholic.org\)](http://www.uscatholic.org)

đấu thánh là gì?¹

FR. WILLIAM SAUNDERS

Hỏi: Tôi rất vui khi biết Cha Pio được tôn phong lên bậc Chân phước. Tôi biết ngài có những dấu thánh, nhưng tôi thấy khó để giải thích cho các bạn bè của tôi là người Tin Lành. Xin cha vui lòng giải thích cho tôi biết dấu thánh là gì và có phải mọi vị thánh đều được như thế không?

1 Xem [What is the Stigmata? \(catholiceducation.org\)](http://What is the Stigmata? (catholiceducation.org))

Dấu thánh là sự xuất hiện tự phát của các vết thương của Chúa bị đóng đinh trên cơ thể một con người. Những vết thương này bao gồm các vết đinh ở chân và tay, vết thương do ngọn giáo đâm ở hông, vết thương trên đầu do mào gai và các vết roi quất trên thân thể, đặc biệt là lưng. Một người được nhận dấu thánh có thể có một, một số hoặc tất cả các vết thương này. Hơn nữa, chúng có thể được nhìn thấy hoặc không, và chúng có thể xuất hiện luôn luôn, hoặc có định kỳ hoặc tạm thời.

Những người hoài nghi hẳn cho rằng các vết thương như thế trên thân thể của một người là do một số bệnh lý hoặc thậm chí là do yếu tố tâm lý, mà họ không xem xét bất kỳ khái niệm siêu nhiên nào. Về phía mình, Giáo hội trước tiên cũng cố gắng xác định nguồn gốc không phải là nguyên nhân tự nhiên, và tìm kiếm bằng chứng siêu nhiên để chứng minh rằng dấu thánh thực sự là một dấu hiệu của Chúa. Hơn nữa, Giáo hội cũng muốn đảm bảo rằng dấu thánh không phải là dấu hiệu của Satan nhằm gây ra một vài cơn kích động tâm linh khiến người khác bị sai lạc. Dấu thánh phải là dấu hiệu của sự kết hợp với Chúa chịu đóng đinh, nên người có dấu thánh thực sự phải sống một cuộc đời nhân đức anh hùng, chịu đựng đau khổ về thể xác và tinh thần, và hầu như luôn đạt đến mức độ kết hợp xuất thần với Chúa trong kinh nguyện.

Vết thương của các dấu thánh thật cũng khác với bất kỳ vết thương nào do một số bệnh lý: Các dấu thánh thật thì tương hợp với các vết thương của Chúa chúng ta, trong khi các dấu thánh thuộc bệnh lý sẽ xuất hiện ngẫu nhiên trên cơ thể. Các dấu thánh thật có chảy máu đặc biệt vào những ngày tưởng nhớ đến cuộc khổ nạn của Chúa (như Thứ Sáu và Thứ Sáu Tuần Thánh), trong khi các dấu thánh do bệnh lý thì không. Các dấu

thánh thật chảy máu sạch và tinh khiết, trong khi các dấu thánh có nguồn gốc bệnh lý thì mưng mủ. Dòng máu chảy ra từ một dấu thánh thật đôi khi có thể rất nhiều mà không gây hại cho người đó, trong khi dấu thánh có bản chất bệnh lý sẽ làm một người bị suy yếu nghiêm trọng và cần phải truyền máu. Các dấu thánh thật không thể được chữa lành bằng thuốc hoặc các phương pháp điều trị khác, trong khi dấu thánh có nguồn gốc bệnh lý thì có thể. Cuối cùng, các dấu thánh thật thì xuất hiện đột ngột, trong khi dấu thánh có nguồn gốc bệnh lý xuất hiện dần dần theo thời gian và có thể liên quan đến các nguyên nhân tâm lý và thể chất tiềm ẩn.

Cuối cùng, những người mang dấu thánh thật rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của các dấu thánh. Đây không phải là điều mà họ cầu nguyện để đạt được. Hơn nữa, với lòng khiêm nhường, họ thường cố gắng che giấu các dấu thánh, không để chúng lôi kéo sự chú ý của người chung quanh và ngay cả chính họ.

Người đầu tiên được chứng nhận có dấu thánh là thánh Phanxicô thành Assisi (1181–1226). Vào tháng 8 năm 1224, ngài và một số tu sĩ Phanxicô đã đến núi Alvernia ở Umbria, gần Assisi, để cầu nguyện. Tại đây, thánh Phanxicô đã cầu xin được chia sẻ những đau khổ của Chúa Kitô. Vào Lễ Suy tôn Thánh giá (ngày 14 tháng 9) năm 1224, thánh Phanxicô đã có một thị kiến là được Chúa chịu đóng đinh ôm chặt lấy ngài. Nỗi thống khổ của thứ Sáu Tuần Thánh đầu tiên đã đổ vào con người của thánh nhân, và ngài đã nhận được các dấu thánh. Ngài đã cố gắng che giấu dấu hiệu của ân ban thiêng liêng này bằng cách lấy áo dòng che bàn tay và mang vớ vào chân (điều mà ngài thường không làm). Cuối cùng, các anh em của ngài đã nhận thấy sự thay đổi trong cách phục trang cũng như nổi đau trên thể xác của ngài, và họ đã biết. Theo lời khuyên của các anh em, thánh Phanxicô đã tiết lộ điều ngài muốn dấu kín. Thánh Phanxicô đã nói, “Không có gì an ủi tôi bằng việc nghĩ đến cuộc đời và cuộc khổ nạn của Chúa chúng ta. Dầu có được sống đến tận thế, tôi cũng không cần đến một cuốn sách nào khác.”

Tình yêu của thánh Phanxicô dành cho Chúa chịu đóng đinh được minh chứng bằng việc ngài chăm sóc người nghèo khổ chắc chắn đã mang lại cho ngài ân ban được in những dấu thánh.

Thánh Catarina Sienna (1347-1380), người đã có những kinh nghiệm và thị kiến thần bí từ khi mới sáu tuổi, cũng đã nhận được dấu thánh. Vào tháng 2 năm 1375, nhân đến thăm thành phố Pisa, chị đã dự thánh lễ tại Nhà thờ thánh Christina. Sau khi rước lễ, chị chìm sâu vào cuộc suy gẫm, mắt nhắm nhắm nhìn lên tượng chịu nạn. Đột nhiên từ cây thánh giá phát ra năm tia sáng đỏ như máu đâm vào bàn tay, chân và hông của chị, làm chị đau đớn đến nỗi chị bị ngất đi. Tại nơi đây, thánh nhân đã nhận được các dấu thánh, nhưng ngài chỉ trông thấy các dấu thánh vào lúc lâm chung.

Có lẽ người mang dấu thánh được biết đến nhiều nhất nhất là Cha Piô. Sinh năm 1887, ngài đã có những thị kiến khi mới lên năm, và khi còn rất trẻ đã quyết định dâng mình cho Chúa. Ngài gia nhập Dòng Phanxicô Capuchin vào năm 1903 và được thụ phong linh mục vào năm 1910. Ngài đã nói, **☛ Tôi bị đắm chìm trong tình yêu của Chúa và tình yêu của tha nhân.☛**

Vào ngày 5 tháng 8 năm 1918, Cha Piô đã có một thị kiến trong đó ngài cảm thấy mình bị đâm bằng một ngọn giáo; sau đó, vết thương do ngọn giáo vẫn ở lại với ngài. Tiếp đến, vào ngày 20 tháng 9 năm 1918, khi đọc kinh tạ ơn sau thánh lễ, ngài lại nhận được những vết thương của Chúa ở tay và chân. Mỗi ngày, ngài mất khoảng một cốc máu, nhưng các vết thương không bao giờ khép lại hoặc mưng mủ. Ngoài ra, một mùi ngọt ngào tỏa ra từ các vết thương của ngài thay vì mùi máu.

Trong đời của ngài, Cha Piô đã dần hiểu được chiều sâu nỗi đau khổ của Đấng Cứu Thế dưới bàn tay những con người trong và ngoài Giáo Hội, và của chính ma quỷ. Tuy nhiên, Cha Piô đã nói, **☛ Tôi là một khí cụ trong tay của Chúa. Tôi chỉ có ích khi để Chúa làm chủ đời tôi.☛** Dấu thánh ở mãi với Cha Piô cho đến khi ngài qua đời. Đức Giáo hoàng Phaolô VI đã nói: **☛ Padre**

Pio được mọi người biết đến! Tại sao thế? Phải chăng vì ngài là một triết gia? Một học giả? Một người giàu có? Không, vì ngài đã dâng lễ cách khiêm cung, ngài ngồi tòa giải tội từ sáng đến tối. Và bởi vì ngài là vị đại diện của Chúa chúng ta, được chứng nhận bằng các dấu thánh.✠

Mặc dù rất ít vị thánh được ban dấu thánh, những vị được ban như thánh Phanxicô, thánh Catarina và chân phước Pio, đều được biết những đau đớn của Chúa chúng ta. Đang khi dấu thánh có thể khiến chúng ta thối mắc, bản thân các dấu thánh và các đáng nhận được ân ban cao trọng ấy truyền cảm hứng cho chúng ta đi tìm một sự kết hợp mật thiết hơn với Chúa, đặc biệt là bằng việc thường xuyên đến với bí tích Hòa giải và năng rước Mình Thánh Chúa.

Về tác giả: Lm. William P. Saunders: Cha William là linh mục thuộc giáo phận Arlington (Virginia, Hoa Kỳ). Ngoài công việc mục vụ, ngài lập một trang web để trả lời những câu hỏi về Đức tin Công giáo và đã in thành những tập sách có tựa là *Straight Answers I* và II. Bài này là một giải đáp của ngài, khi Cha Pio còn được tôn kính như một Chân phước. Ngài đã được tôn phong hiển thánh ngày 16 tháng 6 năm 2002 do Đức Thánh Cha Gioan-Phaolô II. (Chuyên ngữ và ghi chú: Ban Thường huấn).

Thánh Phanxicô được in dấu bởi Tình yêu Chúa Kitô

Pedro Zitha, OFM

Hành trình tâm linh của Thánh Phanxicô Assisi

Hành trình tâm linh của Thánh Phanxicô Assisi bắt đầu và tìm thấy nguồn gốc của nó trong Phúc âm. Tất cả bắt đầu trong nhà thờ khiêm tốn và bỏ hoang San Damianô, nơi ngài nghe thấy một giọng nói phát ra từ Thánh giá. Giọng nói đó không chỉ thúc đẩy ngài hành động, đó là sửa chữa nhà thờ, mà còn khắc ghi một dấu ấn không thể phai mờ trong trái tim ngài. Trong cuộc gặp gỡ đầu tiên với Chúa này, Thánh Phanxicô đã được đánh dấu về mặt tâm linh bởi tình yêu của Chúa, sau đó thể hiện rõ ràng trên cơ thể ngài bằng các dấu thánh, khi tình yêu của ngài dành cho Chúa và cho các thụ tạo của Người đã đạt đến đỉnh cao. “Kể từ thời điểm đó, lòng trắc ẩn đối với Đấng chịu đóng đinh đã in sâu vào tâm hồn

thánh thiện của ngài. Và những vết thương của Cuộc Khổ nạn thiêng liêng đã in sâu vào trái tim ngài, mặc dù chưa in trên xác thịt của ngài”¹.

Khi ngài tiến hành, với lòng nhiệt thành và trung tín, việc tìm kiếm Thiên Chúa trong mọi thụ tạo và mọi thứ, ngài cũng khẳng định cách mà ước muốn của ngài tiến triển theo những cách khác như thế nào. Điều này được chứng minh qua các nhân đức của ngài, một cuộc sống cầu nguyện và khổ hạnh cá nhân được thể hiện qua tình yêu sự nghèo khó và những sám hối khắc khổ. Điều này cũng có thể được thấy qua sự hoán cải hằng ngày mà ngài tìm kiếm trong sự khiêm nhường và vâng phục.

Tình yêu của Phanxicô dành cho Chúa Kitô thì chân thật, thể hiện qua hành động của ngài chứ không phải qua lời nói suông. “Sức mạnh của tình yêu đã biến ngài thành anh em với các thụ tạo khác;”² Tình yêu của ngài dành cho Chúa là chân thành và vô biên. Cuộc sống của Phanxicô đắm chìm trong tình yêu của Chúa, ngay cả trong hành trình hoán cải của ngài, và ngài đã làm tình yêu này thêm sâu sắc theo thời gian.

Có thể nói rằng Phanxicô đã để cho mình bị tình yêu của Thiên Chúa quyên rũ giống như những gì đã xảy ra với tiên tri Giêrêmia, là người đã tuyên bố: “Lạy Chúa, Chúa đã quyên rũ con, và con đã bị quyên rũ; Chúa quá mạnh so với con, và Chúa đã thắng thế” (Giêrêmia 20,7). Đối với

1 2 Cel, chapter VI, n. 10

2 Ibidem CXXXI, n. 758 (172)

Phanxicô, Thiên Chúa không chỉ thắng thế trong việc quyền rũ ngài mà còn ban cho ngài một cái nhìn mới về cuộc sống và chỉ cho ngài một con đường mới để theo đuổi. Thiên Chúa đã cho Phanxicô có một cuộc gặp gỡ cá nhân với Chúa Kitô chịu đóng đinh. một cuộc gặp gỡ có thể được mô tả là “tương ứng với ba con đường, đó là thanh luyện, khai sáng và kết hợp huyền bí.”³.

Con đường thanh luyện: cuộc gặp gỡ với người phong cùi.

“Chúa đã ban cho tôi là anh Phanxicô, bắt đầu cuộc đời hoán cải như thế này.” “Chúa đã dẫn tôi đến với những người phong cùi.”

Con đường dẫn đến sự khai sáng: quyết định từ bỏ mọi thứ và theo Chúa Kitô. “Phanxicô, hãy đi sửa lại ngôi nhà của Ta, ngôi nhà mà như con thấy, đã đổ nát hết rồi” “Ngay lập tức, hân hoan với Chúa Thánh Thần, ngài thốt lên: đây là điều tôi muốn! Đây là điều tôi cầu xin! Đây là điều tôi mong muốn làm bằng cả trái tim mình!”

Con đường hiệp nhất huyền bí: qua cầu nguyện và ăn chay, Phanxicô trọn vẹn bước vào khoảnh khắc hiệp nhất huyền bí mãnh liệt.

3 <http://www.franciscanstudies.files.wordpress.com> - Noel Muscat, OFM., Francis of Assisi and Bonaventure’s theology of the Cross. Pag 5.

“Lạy Chúa, xin thương xót con là kẻ tội lỗi!” Dần dần, ngài cảm thấy tràn ngập trong sâu thẳm trái tim mình niềm vui khôn tả và sự ngọt ngào vô bờ bến.”

“Vì vậy, được Chúa Thánh Thần hướng dẫn, ngài đã lên núi cùng với hai người bạn và ở đó, ăn chay chỉ bằng bánh mì và nước, ngài đã đọc cho họ viết Bản Luật, theo những gì Chúa Thánh Thần gợi ý cho ngài trong lúc cầu nguyện.”

Phanxicô đã đắm mình vào một hành trình tâm linh tự khám phá bản thân, cho phép Chúa Giêsu làm cho con đường đó không còn gồ ghề và hướng về Người. La bàn dẫn đường cho Phanxicô trên hành trình này chính là Phúc âm. Trên thực tế, cuộc đời của ngài chỉ có ý nghĩa khi nó thống nhất với các Phúc âm và được nuôi dưỡng bởi chúng. Phanxicô luôn mong muốn đặt mình vào con đường theo Chúa Kitô mà không cần giải thích. Do đó, không có gì ngạc nhiên khi sau đó ngài được in các dấu thánh vì ngài đã sống cuộc đời môn đệ này với sự tận tụy và chứng tá vui tươi, với sự sẵn sàng chia sẻ tình yêu mà ngài đã nhận được từ Chúa bằng cách dành thời gian phục vụ người khác và đặc biệt là giúp đỡ những người phong cùi.

Lòng nhiệt thành và tình yêu nồng cháy dành cho Thiên Chúa

Tình yêu của Phanxicô dành cho Chúa Kitô không chỉ được thể hiện qua lòng nhiệt thành của ngài khi tuân theo lệnh truyền xây dựng lại nhà thờ, mà dần dần trở nên thực tế và sâu sắc. Kết quả là, Phanxicô đã tìm cách từ bỏ hoàn toàn bản thân, noi gương Chúa Kitô và sống vì Chúa Kitô

trong việc gặp gỡ và phục vụ người nghèo, người phong và thiên nhiên. Trong những ngày đầu hoán cải và khi ngài đón nhận lối sống của Phúc âm, Phanxicô đã tìm kiếm Chúa Kitô ở mọi nơi và mọi lúc. Ngay từ khoảnh khắc ngài nghe thấy tiếng Chúa Kitô nói với ngài từ cây thánh giá San Damianô trở đi, ngài bắt đầu hiểu rằng niềm đam mê của Chúa Kitô đã sống vì nhân loại và nó thể hiện một tình yêu đích thực và có khả năng cải hoán. Ngài cảm thấy xúc động và được đánh dấu bởi sự hiểu biết này như thể đó là một dấu ấn. Trái tim của Phanxicô thấy mình đắm chìm trong một động lực biến đổi ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc đời ngài, từ giai đoạn phân định ơn gọi cho đến cuối đời của ngài .

Sau khi nghe tiếng nói của Đấng bị đóng đinh và suy ngẫm về thập giá, Phanxicô đã khám phá ra một cuộc sống mới và đã trải nghiệm sức mạnh tình yêu của Thiên Chúa, tình yêu đã biến đổi ngài. Không còn nghi ngờ gì nữa, lối sống của Phanxicô đủ điều kiện để ngài trở thành vị thánh “trở nên giống như người mà ngài yêu. Nếu Thập giá là công cụ trong sự hoán cải ban đầu của ngài, thì nó cũng hình thành nên cuộc sống hằng ngày của ngài và được biểu trưng một cách độc đáo vào cuối cuộc hành trình trần thế của ngài.”⁴

Phanxicô chiêm ngưỡng Đấng Chịu Đóng Đinh và nghe tiếng nói của Người, gặp một người phong hủi, và một

4 <http://www.franciscanmedia.org>, Daniel P. Horan, OFM., St. Francis and the Cross of Christ, May 10,2020

lần nữa, nghe tiếng nói của Chúa Kitô thúc giục ngài xuống ngựa và hôn Người trong con người của người phong hủi. Trong cuộc gặp gỡ này, cả Phanxicô và người phong hủi đều được biến đổi bởi tình yêu của Chúa. Phanxicô không còn sợ người phong hủi nữa và người phong hủi, người đã sùng sốt trước cử chỉ của Phanxicô, cảm thấy vừa được công nhận là một con người vừa được yêu thương. Cả hai đều được đánh dấu bằng một sức mạnh tình yêu không thể giải thích được. Phanxicô, khi nhớ lại giai thoại này, đã viết trong Di chúc của ngài: “Khi còn sống trong tội lỗi, mỗi lần trông thấy người phong, tôi lấy làm cay đắng lắm. Nhưng chính Chúa đã dẫn tôi đến giữa họ và tôi đã tỏ lòng thương xót họ. Khi rời xa họ, điều trước kia đối với tôi là cay đắng đã trở thành dịu ngọt cho tôi trong tâm hồn cũng như ngoài thể xác.”⁵ Phanxicô không chỉ có niềm vui khi đón nhận Phúc âm, mà ngài còn sẵn sàng bước đi trên con đường tình yêu, đồng hành với Chúa và biến nó thành của riêng mình, giờ đây ngài đã phó thác toàn bộ cuộc đời mình cho Chúa Kitô và sẵn sàng dành trọn cuộc đời cho Người.

Một cuộc sống cuối cùng được xác nhận bởi một Dấu hiệu tình yêu mạnh mẽ

Ngài chỉ mang theo một vài người bạn đồng hành - những người hiểu rõ hơn các người khác về cách sống thánh thiện của ngài - để họ có thể bảo vệ ngài khỏi sự quấy nhiễu của việc tôn trọng và dân chúng, và bảo vệ sự im lặng của ngài theo mọi cách. Sau khi ở đó một thời gian, thông qua lời

5 Test 1-3.

cầu nguyện không ngừng và sự chiêm niệm thường xuyên, ngài đã đạt được sự thân mật với Chúa theo một cách không thể diễn tả được. Ngài khao khát biết điều gì có trong ngài và biết những gì về ngài hoặc cái gì có thể được Vua Vĩnh cửu chấp nhận nhất ⁶.

Phanxicô là một con người cầu nguyện. Vì vậy, ngài nghĩ rằng chiều kích chiêm niệm của Dòng phải là một tham chiếu chân thật và xác thực cho sự đổi mới nội tâm. Đối với ngài, chiều kích chiêm niệm này phải là cách để sinh ra tinh thần cầu nguyện và lòng sùng kính như những cách sống theo lối sống Phúc âm. Lối sống này sẽ phản ánh lối sống của Chúa Giêsu, là Đấng cũng có cả cuộc sống năng động lẫn chiêm niệm.

Là một người cha và người anh tốt, Phanxicô thấy phù hợp để giới thiệu cho các tu sĩ, cả những người cùng thời với ngài lẫn những người sẽ đến trong nhiều năm sau, khía cạnh chiêm niệm này của cuộc sống. Đó là và vẫn là một sự trợ giúp để sống trọn vẹn lối sống Phúc âm. Bằng cách sống như những người chẵn chiên phải chẵn dất đàn chiên, nhưng đồng thời cho phép Đức Giêsu, người chẵn chiên tốt lành thực sự, nuôi dưỡng chúng thông qua cuộc sống chiêm niệm này.

Từ Giọng Nói đến Dấu Hiệu Tình Yêu

Đối với Phanxicô, mọi thứ đã thay đổi ngay từ khoảnh khắc ngài có cuộc gặp gỡ sâu sắc với Chúa Giêsu. Ngài

6 1Cel 91.

không chỉ nghe thấy giọng nói của Chúa Giêsu mà còn cảm nhận được chiều sâu sâu sắc của tình yêu của Người. Trải nghiệm biến đổi này đã thuyết phục Phanxicô thay đổi hướng đi của cuộc đời mình. Càng lớn lên, hành trình tâm linh của Phanxicô ngày càng được đánh dấu bằng sự chiêm niệm. Và trong một bước ngoặt đáng chú ý, không chỉ Phanxicô lắng nghe và trân trọng tiếng nói của Chúa - chính Đức Giêsu đã khẳng định rằng Phanxicô đã trung thành hoàn thành sứ mệnh được giao phó cho ngài.

Sự xác nhận thiêng liêng này được đóng ấn bằng các dấu thánh, trở thành một thực thể vật lý trên cơ thể của Phanxicô. Những vết thương thánh này đóng vai trò như một minh chứng hữu hình cho tình yêu nội tâm sâu sắc của Thánh nhân dành cho Chúa Kitô. Trên thực tế, một số tiểu sử gọi Phanxicô là “Alter Christus” hoặc “một Chúa Kitô khác”.

Các dấu thánh thấm đẫm Phanxicô bằng sức mạnh tinh thần và lòng nhiệt thành không thể tưởng tượng nổi, cho phép ngài tiếp tục làm chứng cho Phúc âm mặc dù thể chất yếu đuối. Các dấu thánh làm sáng tỏ một chiều kích khác của Thánh nhân mà trong “Luận thuyết về các phép lạ, Tôma thành Celanô gọi đây là một phép lạ mới mà từ đó tất cả các phép lạ khác do Thánh nhân thực hiện trong hai năm cuối đời và sau khi ngài qua đời đều bắt nguồn từ đó.”⁷

7 <http://www.franciscanstudies.files.wordpress.com> - Noel Muscat, OFM., Vita di San Francesco d'Assisi, 2003, Pg 89

Chắc chắn đây là một phép lạ mới vì, mặc dù cơ thể ngài đã cực kỳ yếu, nhưng sự yếu đuối về thể chất này không hạn chế lòng nhiệt thành và sức mạnh tinh thần của ngài để tiếp tục và làm những gì Chúa vẫn muốn ngài làm. Bất chấp nỗi đau thể xác, Phanxicô vẫn tiếp tục được truyền cảm hứng hơn bao giờ hết. Các dấu thánh giống như ngọn lửa của Chúa Thánh Thần thúc đẩy ngài thực hiện sứ mệnh truyền giáo, ngay cả khi ngài nhận ra rằng Dòng đang dần mất kiểm soát.

Dấu thánh không chỉ là sự chấp thuận về mặt vật lý tình yêu của Chúa dành cho Phanxicô mà còn trở thành sự soi sáng bên trong giúp ngài “vượt qua những lo lắng về tương lai của dòng” và tiếp thêm sinh lực cho thể chất và lòng nhiệt thành của ngài để ca ngợi và thờ phượng Chúa. Trong hai năm cuối đời, Phanxicô, vẫn được Chúa Thánh Thần soi sáng, đã sáng tác Bài ca các thụ tạo và cũng thực hiện một số phép lạ liên quan đến dấu thánh. Cuối cùng, ngài đã tìm thấy năng lượng bên trong mình một cách kỳ diệu để viết di chúc tâm linh, mà ngài để lại như một món quà cho các anh em của mình.

Do đó, các dấu thánh là một dấu hiệu của quyền năng của Chúa đối với Phanxicô, và tác động của chúng tiếp tục thúc đẩy ngài bắt đầu lại để yêu Đấng đã yêu ngài trước. Không thể phủ nhận rằng tình yêu của Phanxicô dành cho Chúa là chân thành và không thể nghi ngờ. Đối với ngài, sống một lối sống Phúc âm có nghĩa là đáp lại tình yêu của Chúa và là một cách để Chúa biến đổi cuộc đời ngài để làm cho nó giống với Đấng mà ngài yêu bằng cả tấm lòng, Chúa Kitô. Do đó, các dấu thánh sẽ không là gì khác hơn một biểu hiện bên ngoài của một mối quan hệ huyền bí thuần khiết

và là sức mạnh biến đổi của tình yêu của Chúa dành cho Phanxicô. Chính tình yêu này, đã khiến ngài gắn bó nồng nhiệt với Chúa, chúng ta nghe thấy vang vọng trong một sáng tác nổi tiếng khác của ngài, Ca Ngợi Chúa Tối Cao và những điều kỳ diệu trong công trình sáng tạo của Người.

Ký ức về Dấu Thánh của Thánh Phanxicô đối với chúng ta

Trong phép rửa tội, chúng ta đã được đánh dấu và kết hợp vào cuộc sống của Chúa Kitô và do đó đã được Chúa Thánh Thần trao quyền để bắt đầu một hành trình đức tin như Thánh Phanxicô thành Assisi đã làm vào thời của ngài. Hành trình đức tin này đòi hỏi lòng nhiệt thành và tình yêu cháy bỏng đối với Thiên Chúa và tha nhân.

Khánh nhật Năm Dấu Thánh không chỉ cho phép chúng ta chiêm ngưỡng cuộc đời của Thánh Phanxicô, mà còn là nguồn cảm hứng để noi theo cuộc đời của Thánh nhân. Đây là kim chỉ nam hướng đến một đời sống thánh thiện mà chính Chúa Kitô kêu gọi mọi Kitô hữu: “Anh em hãy nên hoàn thiện như Cha anh em trên trời là Đấng hoàn thiện” (Mt 5:48).

Kitô giáo đặt nền tảng sâu đậm trên tình yêu. Chính Chúa là tình yêu hoàn hảo và là người yêu đích thực. Chúng ta không thể là những người Phan sinh thực sự nếu chúng ta không học cách yêu, để yêu và được tình yêu hướng dẫn. Bản thân Phanxicô đã nhận thức rằng ngài không thể làm gì nếu ngài không đắm mình trong tình yêu dành cho Chúa Kitô bị đóng đinh. Các dấu thánh, Quy chế và Hiến chương của OFS chỉ có thể có ý nghĩa nếu mỗi thành viên học cách

yêu và được yêu vì Chúa và vì người khác.

Các Dấu Thánh đưa chúng ta đến một cấp độ khác của tình yêu mà Phanxicô dành cho Chúa Kitô và ngược lại. Một cấp độ mà ý nghĩa của tình yêu dành cho người khác trở nên rõ ràng hơn. Tình yêu đòi hỏi mọi Kitô hữu phải để mình bị tổn thương, phải làm bản tay mình trong việc phục vụ người khác.

Trong thế giới đầy dẫy sự thờ ơ, ích kỷ, chủ nghĩa cá nhân, khép kín, sợ hãi những người khác biệt, các thành viên của OFS được kêu gọi làm cho thế giới thấy rằng tình yêu của Chúa Kitô vẫn còn phù hợp. Sự suy ngẫm của chúng ta về các Dấu Thánh của Phanxicô sẽ dẫn chúng ta đến một tình yêu nồng nhiệt đối với Chúa Kitô Chịu Đóng Đinh mà chúng ta gặp trong những người bị gạt ra ngoài lề của xã hội ngày nay. Việc cử hành Năm Thánh có thể dẫn đưa mọi gia đình Phan sinh mong muốn yêu Chúa Kitô nhiều hơn, để lối sống của họ được thúc đẩy bởi tình yêu và được đóng ấn bởi tình yêu dành cho Chúa Kitô.

Bình an và thiện hảo!

CÁC DẤU THÁNH: HÀNH TRÌNH TÌM KIẾM VÀ Ý NGHĨA

Séamus Mulholland, OFM

Quả thật linh hồn được dẫn đưa bởi một tình yêu thần linh thuộc thượng giới. Linh hồn yêu vẻ huy hoàng của Người và qua đó như bị trúng một mũi tên hay một vết thương tình yêu. (Origen)

Có những lúc tôi có cảm tưởng rằng anh em Phan Sinh chúng ta ngồi đó với những nụ cười khoái chí đầy bí ẩn trên

khuôn mặt khi nghĩ hoặc viết về các dấu thánh của đảng tổ phụ Phanxicô. Như thế hẳn là chẳng tốt lành gì (ngay cả khi các dấu thánh có thật). Tổ phụ của chúng ta không chỉ là người được mang các dấu thánh, mà còn là người đầu tiên được nhận ân ban rất cao quý này (sau Chúa Giêsu). Tương tự, ngài là người đầu tiên làm máng cỏ mừng Chúa Giáng sinh, và cũng là người đầu tiên (và duy nhất) có lối sống được một Đức Giáo Hoàng chuẩn nhận bằng miệng. Các tu sĩ Dòng Chartreux, Dòng Đaminh, Dòng Tên, và những Hội Dòng khác không thể đưa ra những khẳng định như thế. Xin lỗi các cha các thầy nhé!

Thánh Phanxicô là người của những “lần đầu tiên”. Ngài là người tiên phong, nhà cải cách, và là người sáng tạo khác thường, đề ra những phương pháp và hình thức độc đáo trong việc thuyết giáo, giảng dạy và trình bày giáo lý. Ví dụ, trong một khoảnh khắc hứng cảm, ngài đã nhảy xuống ngựa, đến ôm lấy một người mắc bệnh phong, mặc dù vào thời ấy, ai cũng rất kinh hãi các bệnh nhân phong.¹ Hoặc là, trong giai đoạn đầu của cuộc hoán cải, khi đang cầu nguyện trong nhà nguyện San Damiano đã đổ nát, ngài nghe bức ảnh Chúa Kitô chịu đóng đinh nói với mình “Phanxicô, hãy đi xây lại nhà của Ta, nó sắp sập rồi”.² Thế là ngài đã làm theo, xây lại ngôi nhà nguyện San Damiano với đôi tay của mình.³ Sau này, ngài mới hiểu được ý nghĩa thực sự của lệnh truyền đó là gì.

Lại có lần, thánh Phanxicô đi với một thầy dòng trẻ vào

1 *Ba Người Bạn*, XVII, 69.

2 2 Cel VI, 10.

3 1 Cel VIII, 18; 2 Cel VI, 10; *Đại Truyền*, II, 1.

thành Assisi để giảng đạo. Vậy mà khi đến nơi, hai cha con chỉ đi bộ loanh quanh một lúc rồi về nhà. Thầy dòng trẻ mới hỏi: “Thưa cha, con tưởng là chúng ta đi giảng kia mà?” Thánh Phanxicô trả lời: “Chúng ta vừa mới giảng rồi đó thôi!” Rồi tại thị trấn Greccio, vào tháng 12 năm 1223, thánh Phanxicô đã dựng máng cỏ đầu tiên với lòng khao khát được thấu cảm sự nghèo khó của Con Thiên Chúa khi vào trần gian này.⁴ Trong tất cả những khoảnh khắc ấy (mà đây mới chỉ kể ra một số ít), thánh Phanxicô là một người trình diễn, một diễn viên. Mỗi việc ngài làm hoặc mọi cử chỉ của ngài đều như một vở kịch. Chẳng hạn giảng cho chim chóc,⁵ tạo hình một ‘gia đình’ bằng tuyết khi bị cám dỗ nặng nề về mặt tình dục,⁶ vui vẻ lớn tiếng chào mọi người bằng câu: Chúc một ngày lành thánh!

Do đó, hình ảnh và tính chất kịch có vai trò khá quan trọng trong lối giảng và loan báo Tin Mừng của thánh Phanxicô. Điều này chắc chắn cũng đúng với sự kiện các dấu thánh, mà theo thuật ngữ nghệ thuật trình diễn thì đây là vở kịch một màn với hai nhân vật. Việc hình tượng hóa sự kiện này trong các nguồn hạnh tích được thực hiện cách khá ấn tượng (chúng ta sẽ bàn đến một hoặc hai nguồn ngay sau đây) và tất nhiên là về mặt nghệ thuật với các họa sĩ và điêu khắc gia như Franckh Deutsch, El Greco, Agostino Carracci, và Palma Giovane (1544-1628) (ông này có một tác phẩm rất ấn tượng và rất khác thường được dùng làm phác thảo cho bức vẽ trên cung thánh của một nhà thờ ở Venice). Còn có Albrecht Altdorfer, Bicci di Lorenzo, và dĩ nhiên là không

4 1 Cel XXX, 84.

5 1 Cel XXI, 58.

6 *Đại Truyện*, V, 4.

thê thiếu Caravaggio, và chỉ cần nhắc tên ông là đủ. Chúng ta có thể xem xét các dấu thánh như một đề tài cho nhiều sáng tác nghệ thuật vì đây là một sự kiện rất khác thường trong lịch sử Kitô giáo. Thánh Phanxicô là người đầu tiên nhận được các dấu thánh (tất nhiên là ngoài Chúa Giê-su). Do đó, sự kiện kỳ diệu này chắc chắn là chủ đề của nhiều sáng tạo nghệ thuật.

Những tường thuật chi tiết hơn về các dấu thánh đã được trình bày trong 1 Celano 2, III, 91–96; Bônaventura ĐT, XIII (và nhiều tác giả khác). Có vô số thắc mắc xoay quanh các dấu thánh. Trong số ấy, có những câu hỏi hẫ hẫ là không được phép, xét theo quan điểm “chính thống” Phan sinh vốn không cho phép chúng ta phê bình thánh Phanxicô bằng bất cứ cách nào, về bất cứ điều gì, vào bất cứ lúc nào. Chẳng hạn, các dấu thánh nơi thánh Phanxicô có thật không? Ngài có thực sự được nhận các dấu thánh không? Phải chăng các bài tường thuật về dấu thánh, bắt đầu từ Celano, đều là những sáng tạo, những tô vẽ về mặt hạnh tích của những người ủng hộ thánh Phanxicô? Các dấu thánh nơi thánh Phanxicô đã in sâu trong các truyện ký Phan Sinh, đến nỗi bất kỳ một thách thức nào, chẳng hạn như phê bình nguồn sử liệu, phê bình trình thuật, phê bình thần học, phê bình sử học, đều khiến những người đưa ra những thách thức ấy phải đối mặt với những lời cáo buộc là “Chẳng Phan sinh chút nào cả!”; hoặc là “Không hiểu sao anh lại là tu sĩ Phanxicô!” (Đây là câu tôi thích nhất. Thành thật mà nói, đôi khi tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi đi tu dòng Phanxicô, ngoại trừ một vài khái niệm mơ hồ là mình được Chúa gọi).

Ấy vậy mà chúng ta vẫn đặt những câu hỏi như thế về các

sách Kinh thánh, đặc biệt là các sách Tin mừng: điều này có nghĩa là gì? Việc này có phải là một sự kiện lịch sử không? Thánh Mac-cô có ý gì khi ngài viết Chúa Giêsu Nhưng, một chủ trương Phan Sinh “chính thống” thì không xem xét gì đến bất kỳ quá trình khảo sát nào về mặt tri thức hoặc học thuật về truyền thống của Dòng. (Họ không ngần ngại xem xét những vấn đề liên quan đến linh đạo của chúng ta, nhưng đụng đến thần học thì họ nói ngay: “Không, cảm ơn thôi!” Thánh Phanxicô đã ‘vui lòng’ cho phép thánh An-tôn dạy thần học cho anh em, miễn là không dập tắt “tinh thần cầu nguyện và lòng sốt mến thánh”, còn những người Phan sinh “Pharisêu giả hình” thì xem ra chẳng vui lòng chút nào.

Thế nhưng điều cốt yếu với chúng ta là tiếp tục tiến hành điều mà Công đồng đã yêu cầu chúng ta trong Sắc lệnh về Canh tân Thích nghi Dòng tu (Perfectae Caritatis). Đó là trở về với nguồn gốc và đặc sủng của mình để có thể sống đặc sủng ấy cách tốt hơn và rao giảng một cách hiệu quả Tin Mừng của hòa bình và hòa giải cho thế giới ngày nay. Chúng ta, những anh chị em Phan sinh, chúng ta thực hiện điều ấy trong chính tư cách là những người Phan sinh thuộc Dòng Nhất, Dòng Nhì hoặc Phan sinh tại thế và chúng ta có mọi quyền để làm như vậy. Và chúng ta làm điều ấy với lòng chân thành và tôn trọng sự thật khi chúng ta khảo sát các tài liệu nguồn và các tác phẩm của chính thánh Phanxicô cũng như truyền thống tri thức và thiêng liêng của chúng ta để xem có thể làm cách nào ‘sống thánh Phúc âm’ một cách trọn vẹn và hữu hiệu hơn. Chúng ta cũng làm việc ấy để có thể hiểu và yêu mến cách sâu sắc hơn đáng sáng lập của chúng ta, đáng truyền cảm hứng cho chúng ta, đáng làm cho chúng ta say mê và liên tục thách thức chúng ta bằng

những lời cuối của ngài, “Tôi đã hoàn tất những gì tôi phải làm, bây giờ xin Chúa Kitô dạy anh em biết những gì anh em phải làm”, và đáng luôn hướng chúng ta về người Anh Cả của chúng ta là Chúa Giêsu Kitô, Đáng được kể lại là đã in những vết thương của mình lên thân thể của thánh Phanxicô.

Về mặt thiêng liêng các dấu thánh thường được giải thích là sự ‘đánh dấu’, ‘in dấu’, và ‘xác nhận’ nỗ lực của thánh Phanxicô trong một khoảnh khắc hợp nhất huyền bí và mãnh liệt đánh dấu đoạn kết của hành trình mà thánh nhân đã khởi sự từ năm 1206. Sau khi nhận các dấu thánh vào tháng 9 năm 1224, nơi chốn và thời điểm duy nhất mà thánh Phanxicô có thể hướng đến là cái nền nhà của Portiuncula và cái chết của ngài vào tháng 10 năm 1226.⁷ Có người cho rằng tác động vật lý của các dấu thánh trên thánh Phanxicô, vốn đã bị kiệt sức vì những hãm mình quá mức cùng với các bệnh tật có sẵn, đã đẩy nhanh hơn mức độ suy giảm sức khỏe của ngài, và là yếu tố chính dẫn đến cái chết của ngài khi ngài vẫn còn trẻ. Có thể đúng là như thế, nếu hiện tượng trên đây được nhìn nhận là có thật và có tính lịch sử, và nếu sau khi đã nhận những vết thương của Chúa Kitô, cơ thể suy kiệt của thánh nhân đã trút hơi thở cuối cùng.

Những câu hỏi xung quanh các vết thương vẫn còn đó: Có thật như thế không? Celano ghi lại cách anh Rufino đã ‘vô tình’ chạm vào vết thương ở cạnh sườn khiến thánh Phanxicô kêu lên vì đau đớn và hất tay anh Rufino ra.⁸ Nếu vết thương không phải là thật thì tại sao thánh Phanxicô lại kêu lên đau đớn? Nếu điều này đúng với vết thương ở hông, thì còn

7 1 Cel 1, VII, 108.

8 1 Cel 2, III, 95.

những vết thương ở tay và chân thì sao? Thánh Phanxicô sẽ đi đứng thế nào mà không đau dữ dội như vậy? Nhưng trong các tài liệu nguồn viết sau năm 1224, không có chỗ nào nói đến điều này. Liệu những vết thương có phải gây ra do tác động của tâm lý hay không? Liệu chúng có phải là hậu quả của những khổ chế quá mức và của chứng ban xuất huyết nghiêm trọng có thể làm chảy máu khi bị kích thích bằng cách nào không? Nếu thánh Phanxicô nhận các dấu thánh vào tháng 9 năm 1224, tại sao chúng không được phát hiện mãi cho đến năm 1226, và ngay cả khi ấy, người ta chỉ thấy khi ngài được đặt nằm trên sàn nhà và bị lột trần theo yêu cầu của ngài?⁹ Celano nói rằng đó là vì thánh Phanxicô đã cẩn thận giấu các vết thương “với người ngoài, và thận trọng không để cho những người gần gũi nhất trông thấy”; vì vậy ngay cả những tu sĩ thân cận nhất với ngài cũng không biết về chúng trong một thời gian dài.¹⁰ Rồi còn việc anh Êlia là người ‘công bố’ các dấu thánh trong lá thư của anh gửi cho anh em toàn Dòng có ý nghĩa như thế nào? Tưởng cũng cần phải biết rằng hiện tượng được in dấu thánh không phải là mới. Việc in dấu tích mang tính tôn giáo đã được biết đến trong suốt thời Trung cổ chứ không phải đến năm 1226 mới được cho là xuất hiện trên thân thể của thánh Phanxicô.

Tính xác thực của các dấu thánh đã bị tranh cãi ngay từ đầu. Ý tưởng thể hiện lại trên thân thể con số cố định là năm vết thương Chúa Giêsu chịu trong cuộc khổ nạn đã bị xem là điều mới lạ do các tu sĩ Phanxicô bày ra, có lẽ bắt nguồn từ lòng sùng kính năm dấu thánh đã có trong phụng vụ Thánh Thể vào thế kỷ thứ mười hai. Nên biết rằng khi công

9 2 Cel CLXII, 214.

10 1 Cel 2, III, 96.

bổ việc phong thánh cho thánh Phanxicô vào năm 1228,¹¹ Đức Giáo hoàng Grêgôriô IX đã không đề cập cụ thể đến các dấu thánh. Sau này, trong tông sắc *Non minus dolentes* (ngày 2 tháng 4 năm 1237), khi khiển trách Đức Giám mục Robert của giáo phận Olomouc vì đã công khai bài bác các dấu thánh, Đức Grêgôriô nói rằng ngài nâng Phanxicô lên bậc hiển thánh chỉ vì các dấu thánh mà thánh nhân đã nhận (mặc dù Đức Giáo Hoàng đã không nói đến các dấu thánh vào năm 1228).

Tại Tổng Tu nghị Genoa năm 1251, một tu sĩ vốn là một người bạn đồng hành với thánh Phanxicô có tên là Bonizo, đã được anh Gioan xứ Parma (khi đó là Tổng Phục vụ) triệu tập để nói trước tu nghị và kể lại sự thật về các dấu thánh của thánh Phanxicô, vì nhiều người ở khắp nơi, gồm cả những anh em trong Dòng, nghi ngờ điều này. Sự nghi ngờ của công chúng về phép lạ đã làm thánh Bônaventura bận tâm, vì thế ngài đưa câu truyện một phụ nữ La Mã sùng đạo thường cầu nguyện trước một bức tranh vẽ cảnh Thánh Phanxicô được in năm dấu vào quyển Đại Truyện của ngài. Truyện rằng có lần nhìn vào bức tranh, bà không thấy các dấu thánh đâu cả. Đang khi bà bối rối tự hỏi làm sao có thể như thế được, thì các dấu thánh đột nhiên xuất hiện trở lại một cách kỳ diệu trên thân thể của thánh Phanxicô.

Trong quyển Đại Truyện được viết vào khoảng năm 1260 và 1263, thánh Bônaventura mô tả chi tiết việc thánh Phanxicô đã nhận được năm dấu thánh trong một thị kiến thấy thiên thần Sốt Mến hiện ra tại La Verna vào năm 1224, hai năm trước khi ngài qua đời, và Chúa đã yêu cầu ngài

11 Mira circa nos.

giữ bí mật. Theo Bônaventura, năm vết thương của Chúa Kitô đã được in vào thân thể của Thánh Phanxicô cách kỳ diệu “bằng ngọn lửa nung đốt tâm tri”.¹² Bônaventura đã mô tả Chúa Kitô hiện ra dưới hình ảnh thiên thần Sốt Mén như là “Chúa Kitô dưới hình một thiên thần Sốt Mén”. Một hệ quả hàm chứa trong điều này là thiên thần sốt mén thấy trong thị kiến của thánh Phanxicô cũng phải có thực giống như thịt của Chúa Kitô có thực trong Bí tích Thánh Thể vậy. Năm 1215, Công đồng Lateranô IV công bố giáo điều về Bí tích Thánh Thể: bánh và rượu được chuyển bản thể để trở thành Mình và Máu Chúa Kitô. Do đó, thị kiến thấy thiên thần sốt mén được trình bày như nguyên nhân làm cho thân thể của thánh Phanxicô được mang dấu thánh, mặc dù đây vẫn là một phép lạ hiểu theo nghĩa huyền bí chứ không phải theo nghĩa vật chất. Các tiểu sử của thánh Phanxicô kể lại việc in các dấu thánh sau thị kiến thấy thiên thần Sốt Mén. Do đó, liên hệ nhân quả giữa hai sự kiện không rõ ràng. Còn theo tiểu sử viết thời đầu, thiên thần Sốt mén hiện ra với hình dạng bị đóng đinh phía trên thánh nhân, và điều này hàm ẩn một mối liên hệ tương ứng thiêng liêng.

Sau khi tác phẩm Đại Truyện của thánh Bonaventura được tuyên bố là tiểu sử chính thức của Thánh Phanxicô, các quyển tiểu sử khác đang lưu hành vào thời ấy đã bị loại. Có vẻ như cùng với nỗ lực của thánh Bônaventura nhằm nâng tầm ý nghĩa thần học của sự hiện diện của Chúa Kitô trong thị kiến thấy thiên thần Sốt Mén và bằng cách đó làm tăng thêm tính chất khả tín của năm dấu kỳ diệu trên thân thể, thì cũng có một nhu cầu cần làm tăng thêm niềm tin của

12 Đại Truyện IX, 3.

các tín hữu bình dân vào các dấu thánh nơi thánh Phanxicô. Những nghi ngờ về các dấu thánh đã được nêu lên rất sớm, không chỉ chống lại truyền thống văn chương Phan sinh, mà còn chống lại các hình ảnh mô tả các dấu thánh của Thánh Phanxicô. Các hình ảnh mô tả đã trở thành yếu tố quyết định trong nỗ lực của anh em Phan Sinh nhằm truyền bá các dấu thánh. Giacôbê Vitry đã từng nói: 'Đối với người giáo dân, cần phải trình bày mọi sự cách cụ thể như thể thấy trước mắt vậy'. Như vậy là các dấu thánh gây ra những khó khăn nghiêm trọng, không những cho những người ngoài Dòng mà còn cho cả một số anh em Phan Sinh.

Cũng có một cách giải thích cho rằng nếu thánh Phanxicô thực sự có các dấu thánh, thì cũng chẳng phải là điều đáng ngạc nhiên, vì vào cuối đời của ngài, ngài bị thu hút đến chìm đắm trong những đau khổ của Chúa Giê-su, và không chỉ là trong những hình ảnh thiêng liêng mà là trong thịt và máu, đau đớn và thương tích. Nay, đã 800 năm sau biến cố La Verna, chúng ta may mắn hơn những người lúc ấy lần đầu được nghe đọc lá thư của and Êlia về các dấu thánh và họ đã nghi ngờ. Đó là nhờ sự phát triển của Dòng, của đặc sủng và linh đạo Phan Sinh, và của những suy tư thần học từ truyền thống tri thức. Nếu các dấu thánh bị nghi ngờ (điều này cũng chính đáng như việc chấp nhận), thì chúng ta có thể lập luận dựa trên việc phân tích các tài liệu nguồn, việc phê bình hạnh tích, cũng như xem xét các bản tường thuật và suy tư thần học, .v.v. . Nhưng đối với những người nghe nói về các dấu thánh ngay sau khi thánh Phanxicô qua đời, thì không thể làm như thế được. Nhưng có điều đáng lưu ý là bất kể thánh Phanxicô được kính trọng như thế nào vào thời của ngài, thì cũng vẫn có người nghi ngờ đáng thánh,

cả việc làm và tâm nhìn của ngài.

Thánh Phanxicô không hề nhắc đến các dấu thánh trong bất kỳ tác phẩm nào của ngài và một số tác phẩm nghệ thuật thời khởi đầu cũng không mô tả ngài có mang dấu thánh. Có những lời giải thích cho rằng ngài cố giữ kín và che giấu các dấu thánh, thì cho dấu có che giấu cách kỹ lưỡng như thế nào đi chăng nữa, các lời giải thích ấy vẫn không thỏa đáng và không thuyết phục. Nhưng bất kể người ta có lập trường nào đối với các dấu thánh, thì có một điều rõ ràng: cuộc đời của thánh Phanxicô Assisi đã nên giống cuộc đời của Chúa Kitô đến mức nếu ngài nhận được dấu thánh thì đó là một món quà phi thường thuần túy từ Chúa. Hơn nữa, giống như việc ngài hôn người bệnh phong, xây lại nhà thờ, hoặc tái hiện máng cỏ ở Greccio (và nhiều việc khác nữa), tất cả là một “vở kịch hiện sinh” như vở kịch một màn của Samuel Beckett, và đó cũng là linh đạo theo dạng ‘trình diễn’ trong đó cuộc đóng đĩnh của Chúa Kitô được ‘diễn lại’ trên thân xác của thánh Phanxicô: chúng đều mang tính chất vật lý và trực quan (ít ra là nếu chúng ta coi các mô tả là thật).

Nhưng vẫn còn những câu hỏi và vấn đề cần được nghiên cứu cũng như suy ngẫm một cách cởi mở và trung thực. Những người ủng hộ tính chất vật lý của các dấu thánh không thể hưởng lợi cả đôi đàng. Họ không thể nói rằng những vấn đề đặt ra trong bài viết này là ngoài đề, vì các dấu thánh liên quan đến các vấn đề Kitô học, như việc nên đồng hình đồng dạng triệt để với Chúa Kitô chịu khổ nạn, và do đó thuộc lãnh vực của ‘quá trình vươn lên cao và hiệp nhất huyền bí’. Rồi ngay sau đó lại nói rằng các dấu thánh là xác thực, có thật, mang tính vật lý và lịch sử; và rằng Celano, và

những người khác sau đó, kể cả thánh Bônaventura, đã mô tả một sự kiện lịch sử; và rằng khi có ai đó đặt vấn đề, thách thức hoặc nghi ngờ các dấu thánh thì nghiêm nhiên người ấy không phải là một tu sĩ Phan sinh “đích thực”, vì đã phủ nhận một “sự thật”.

Cuộc đời của Thánh Phanxicô là một cuộc đời được phó thác cho thánh ý Chúa. Đó là cuộc đời không tìm kiếm điều gì cho riêng mình mà chỉ tìm cách phản ánh tốt nhất cuộc đời của Đấng là Chủ của mọi sự sống, và nhất là phản ánh cuộc đời của Đấng qua Ngài muôn vật được tạo thành. Đó là Đức Giêsu, Con Thiên Chúa làm người và Con của Đức Trinh Nữ Nghèo Khó. Nếu tính xác thực của các dấu thánh được chấp nhận thì các dấu thánh cũng không phải là một ‘bảo đảm’ hay một bằng chứng ‘xác nhận’ cho sự thánh thiện của thánh Phanxicô, hay thậm chí cho sự ‘nên giống Chúa Kitô’. Thánh Phanxicô, người vẫn nhận mình là kẻ tội lỗi xấu xa nhất, hẳn đã phải kinh hoàng vì chính cái ý tưởng đó. Đúng hơn, các dấu thánh là dấu ấn thiêng liêng trên cuộc đời của người đã theo đuổi sự nên thánh và hoàn thiện. Đó là dấu ấn trên cuộc đời của người đã chiến đấu để nên giống Chúa Kitô, của người không tìm kiếm điều gì cho riêng mình, ngay cả những thành công, mà ở mọi lúc mọi nơi, chỉ tìm cách trở nên một người con nghèo khó, khiêm nhường, có khi bối rối, hoang mang và lạc lối của Chúa Cha, và là anh em với mọi người đến với mình: bao gồm cả “Anh Dấu Đinh” và Chị Chết.

Séamus Mulholland OFM

- **VỀ TÁC GIẢ BÀI VIẾT: SÉAMUS MULHOLLAND,** MỘT ANH EM PHAN SINH THUỘC TỈNH DÒNG ANH VÀ ÁI NHĨ LAN, LÀ HỌC GIẢ, THẦN HỌC GIẢ, GIÁO SƯ, SỬ GIA PHAN SINH, NHÀ THƠ, VÀ LÀ TÁC GIẢ CỦA *A GASP OF LOVE: DUNS SCOTUS: FRANCISCAN THEOLOGIAN AND MYSTIC* (2022); *SNOW FALLS ON LA VERNA* (2024). ANH DÍ DÒM, CÓ ÓC TRÀO PHÚNG CAO, VÀ RẤT GÂN GỬI VỚI MỌI ANH EM.

Chuyển ngữ: Ban Thường huấn.

Hiệu đính: Anh G-P. Nguyễn Gia Thịnh, OFM.

